

Archief Plate

Foto Luc

**“Paviljoen van de Wereldtentoonstelling 1958”
op de Zeedijk van Oostende ter hoogte van het Klein Strand**

DE PLATE

V.U. Jean Pierre Falise, Hendrik Serruyslaan 78/19 - 8400 Oostende

JK SERVICES

COMPUTER COPY & PRINTSERVICE

Enkel op afspraak

KNOCKAERT Jules

Leembergstraat 11 - 8377 ZUIENKERKE

Tel. & Fax 050/683.081 - GSM 0477/321.668

www.jk-services.be

E-mail : jk.services@telenet.be

DE PLATE

TIJDSCHRIFT VAN DE KONINKLIJKE HEEM- EN GESCHIEDKUNDIGE KRING
"DE PLATE" (V.Z.W.) - OOSTENDE.

Prijs Cultuurraad Oostende 1996.

Vormings- en ontwikkelingsorganisatie en Permanente Vorming.

Aangesloten bij de CULTUURRAAD OOSTENDE en HEEMKUNDE WEST-VLAANDEREN.

Statuten gepubliceerd in de Bijlage tot het Belgisch Staatsblad d.d. 1-2 mei 1959, nr. 1931 en de Bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 16 juni 2004.

Alle medewerkers zijn verantwoordelijk voor de door hen getekende bijdragen en weerspiegelen niet noodzakelijk de opinie van de Kring.

Tekstovername toegelaten na akkoord van auteur en mits vermelding van oorsprong.

Ingezonden stukken mogen nog NIET gepubliceerd zijn.

De auteurs worden er attent op gemaakt dat bij elke bijdrage een bronvermelding hoort.

JAARGANG 37

NUMMER 4

MAAND april 2008

Prijs per los nummer: € 1,50

IN DIT NUMMER

- blz. 84: **G. VAN DUUVENBODEN:** Jazz in Oostende:het Interbellum (1).
blz. 91: **I. VAN HYFTE:** 19^e eeuwse kadasterplannen en Mariakerkenaars (1864).
blz. 93: **R. JANSOONE:** De lotgevallen van een Oostendse "refugee" in Groot-Brittannië tijdens W.O.1 (deel 5).
blz. 97: **V. HERMANS-PONJAERT:** De lotgevallen van nog enkele "refugees".
blz. 99: **R. VERSLUYS:** Gemeentepenningen (zogenaamde betaalmunten, ook "Tokens" genoemd): 1979-1983.
blz. 100: **Y. DINGENS:** Twee Oostendse specialiteiten uit de periode 1880-1914: van l'Amer d'Ostende tot l'Elixir d'Ostende.

KONINKLIJKE HEEM- EN GESCHIEDKUNDIGE KRING DE PLATE

Correspondentieadres : Heemkring De Plate, Langestraat 69, 8400 Oostende.

Verantwoordelijke uitgever: . Jean Pierre FALISE, Hendrik Serruyslaan 78/19, 8400 Oostende.

Hoofdredacteur: Jean Pierre FALISE, Hendrik Serruyslaan 78/19, 8400 Oostende.

Rekeningen : 380-0096662-24

750-9109554-54

000-0788241-19

Het Bestuur

Erevoorzitters:

August VAN ISEGHEM, Ijzerstraat 1, 8400 Oostende.

Omer VILAIN, Rogierlaan 38/11, 8400 Oostende.

Voorzitter:

Jean Pierre FALISE, Hendrik Serruyslaan 78/19, 8400 Oostende, tel. 059708815.

E-mail: falise.jp@scarlet.be

Ondervoorzitter:

Walter MAJOR, Kastanjelaan 52, 8400 Oostende, tel. 059707131.

Secretaris:

Nadia STUBBE, Blauwvoetstraat 7, 8400 Oostende, tel. 059800289.

E-mail: plate.oostende@telenet.be

Penningmeester:

Simone MAES, Hendrik Serruyslaan 78/19, 8400 Oostende.

Leden:

Ferdinand GEVAERT, Duinenstraat 40, 8450 Bredene.

August GOETHAELS, Stockholmstraat 21/10, 8400 Oostende.

Freddy HUBRECHTSEN, Gerststraat 35A, 8400 Oostende.

Valère PRINZIE, Euphrosina Beernaertstraat 48, 8400 Oostende.

Guy SERVAES: Plantenstraat 82, 8400 Oostende

Emile SMISSAERT, Hendrik Serruyslaan 4/9, 8400 Oostende.

Gilbert VERMEERSCH, Blauw Kasteelstraat 98/2, 8400 Oostende.

Koen VERWAERDE, A. Chocqueelstraat 1, 8400 Oostende.

Schreven in dit nummer:

Georges VAN DUYVENBODEN: Blauwvoetstraat 7, 8400 Oostende.

Ivan VAN HYFTE: Kastanjelaan 58, 8400 Oostende.

Roger JANSOONE: Eikenlaan 12, 8480 Ichtegem.

Victoire HERMANS-PONJAERT: Rogierlaan 34/12, 8400 Oostende.

Roland VERSLUYS: Brugsesteenweg 53 A, 8450 Bredene.

Yves DINGENS: Leopold II laan 6, 8400 Oostende.

APRIL ACTIVITEIT

De Koninklijke Oostendse Heem- en Geschiedkundige Kring De Plate heeft de eer en het genoegen zijn leden en andere belangstellenden uit te nodigen tot de volgende activiteit:

Donderdag 24 april 2008 om 20.00 uur

in de conferentiezaal van de V.V.F., dr. L. Colensstraat 6, 8400 Oostende

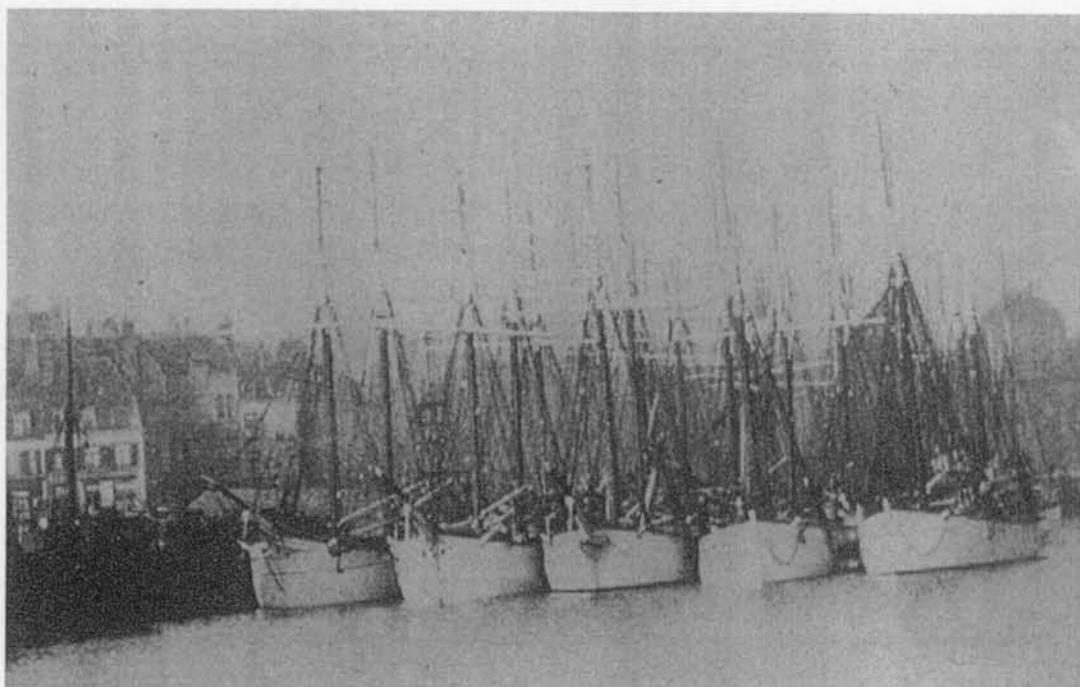
Onderwerp: **WAT IJSLANDVAARDERS VERTELLEN.....**

Spreker: **Willem LANSZWEERT**

Willem Lanszweert was medewerker aan het Nationaal Visserijmuseum van Oostduinkerke van 1976 tot 1988, onder leiding van conservator Roland Desnerck en vanaf 1988 is hij er conservator. Hij schreef enkele boekjes o.a. over de Ijslandvaarders en ook bijdragen en artikels in diverse publicaties

Onlangs hielp hij mee met het ontwerp van het museaal concept "het zeil wordt in de top gezet", project van het ontwerp bureau Monument in Ontwikkeling ter verruiming en vernieuwing van het Nationaal Visserijmuseum te Oostduinkerke.

Tot in de jaren 1930 trokken vanuit Gravelines zeilschepen naar Ijsland om er de kabeljauwvisserij te beoefenen. Met de laatste reis in 1938 werd een punt gezet achter de grote zeilvaart op Ijsland. De Ijslandvaart was steeds een hachelijke onderneming vol gevaar en ontbering.

Over onze stoere Vlaamse Ijslandvaarders, de ijzeren mannen op houten schepen, komt Willem Lanszweert vertellen. Zijn boeiende verhalen worden geïllustreerd met de projectie van oud beeldmateriaal.

Een avond om niet te missen, breng vrienden en kennissen mee, en zoals altijd is de toegang gratis voor iedereen.

JAZZ IN OOSTENDE: HET INTERBELLUM (1)

door Georges VAN DUUVENBODEN

Deel 1 : 1919-1929

Jazz in Oostende, of Jazz op doortocht.

Een zoektocht vanaf het einde van de Eerste Wereldoorlog in de lokale kranten: Le Carillon, La Saison d'Ostende et du Littoral, L'Echo d'Ostende, De Zeewacht.

In Le Carillon van 10 en 24 maart 1920 las ik voor de eerste keer het woord "Jazz", het werd gebruikt om een muzikaal gebeuren te beschrijven in onze stad.

Bal in de salons van het stadhuis, zaterdag 27 maart 1920, met als titel: "Ostende 1920 Jazz Ball", georganiseerd ten voordele van het Adolphe Buylfonds, door de heer en mevrouw E. Asseloos.

Ik weet niet of het woord "Jazz" ook de inhoud weergeeft. In de Europese pers en onze lokale pers zorgt het woord voor veel verwarring. De tegenstanders gebruikten het in de betekenis van gerucht. Anderen als modewoord. Bijvoorbeeld: "VGO voetbal hadden ook hun Jazz Band". Het was ook het woord voor de drums, het nieuwe instrument van de Amerikaanse jazzorkesten. Een attractie met jazzband, kon ook betekenen: een optreden met drums en accordeon!

De nieuwe muziek is dansmuziek voor de burgerij. Jazz werd vooral gespeeld in de grote hotels, het casino-kursaal, de dancings in de Van Iseghemlaan, de Vlaanderenstraat en de Langestraat.

De volgende lijst met namen is zeker niet volledig. De berichtgeving in de lokale kranten omtrent het populaire muziekleven was zeer summier. Meer informatie moet ook gezocht worden in lokale Brusselse kranten.

De hotels : Au Madrid (Zeedijk 8-9) ; Excelsia hotel (Wapenplein) ; Modern Hotel (Zeedijk 44) ; Royal Palace hotel (Zeedijk) ; Splendid hotel (Zeedijk 67).

Van Iseghemlaan : Chez Pan (1920) ; Claridge ; Florida dancing ; Gaité ; Helder later Scala (1932) ; La Terrasse ; Les Veillées Parisiennes (Sporting) ; Maxim's ; Moulin Rouge later Le Gai Moulin Bleu ; Merry Grill ; Old Tom ; Savigny later Perroquet.

Vlaanderenstraat : Femina dancing (Frolic's).

Langestraat : Cabaret Montmartre ; Casanova ; Excelsium ; Frascati ; In den Pantoufel ; Ville de Spa.

Een merkteken in ons verhaal is 1917. De Verenigde Staten nemen deel aan de Eerste Wereldoorlog. Ook zwarte militaire bands doen de oversteek. Bv.: James Reese Europe en zijn Hellfighters Band (369th Infantry Regiment Band). 1917 is ook het jaar van de eerste jazzopnamen door de Original Dixieland Jazz Band op grammofoonplaat.

Dit alles versnelde de populariteit van jazzmuziek. Het woord jazz werd in de pers nu gebruikt om de muziek te beschrijven. De Amerikanen hadden Europa ontdekt.

Muzikanten die een belangrijke rol gespeeld hebben in de verspreiding van Jazz in ons land zijn : Arthur Briggs (trompet) en Louis Mitchell (drums). Ook de komst naar Europa in 1919 van Will Marion Cook Syncopated Orchestra met o.a. Sidney Bechet is van waarde.

In ons land zijn Brussel, Antwerpen en Luik de steden waar jazz begon. Maar tijdens het toeristisch seizoen was onze kust het middelpunt van het jazzgebeuren: Knokke, Nieuwpoort, Blankenberge, maar vooral Oostende. De meeste orkesten kwamen uit Parijs, Londen en Berlijn.

Vergeet ook niet de nieuwe dansen die de jazzmuziek begeleidde. De Eerste Wereldoorlog had de maatschappij door elkaar geschud. De verhoudingen tussen jong en oud, man en vrouw veranderden. De wals, de polka, de two-step, de foxtrot, allemaal dansen met gratie en schoonheid, moesten ruimte geven aan nieuwe dansen zoals de one-step, de shimmy, de Charleston en Black Bottom.

De nieuwe dansen - vol energie, beweging en plezier, voor jonge mensen - werden uitgevoerd in dancings en cabarets. Er was opnieuw belangstelling voor de tango.

De oude dansen werden nog altijd gedanst. Bv. in het Casino-Kursaal in 1919 door Mouvet en Yahne Fleury. Zij dansten de wals, de foxtrot, de tango en de one-step.

Op 3 juli 1920 opende "Chez Pan" (voorheen Marchal) de deuren met als manager G. Besserer van het Carlton hotel (Londen) en het Hôtel de Paris (Monte Carlo). Er waren "Thés dansants" van 16.00 tot 19.00 uur en "Soupers dansants" van 22.30 tot 3.30 uur. De jazzband van Murray's club (Londen) speelde er, ook in 1921, en ook het klassieke orkest Welvis van het casino van Nice en de dansers Pagua Nova, Salvador, Andrée Flo, Valentino Adami en Mirador.

In 1920 waren de gebroeders Schnyder de managers in de Helder. Op het programma stond Mitchell's Jazz Kings (1), die tevens optraden in het Alhambra te Brussel. Ook de acrobatische danseres prinses Nadya Kady (Madiyah Kaly Saoudjah) en het orkest van Freddy Norbertsons stonden geprogrammeerd.

In de Royal Palace Hotel, in 1921, trad het orkest van Buddy Gilmore (drums) op.

Een artikel in Le Carillon van 4 augustus 1920, p.1, wil ik u niet onthouden. Het benadrukt de sfeer in 1920. Ik heb de Franse tekst behouden.

"Samedi soir au Boulevard. – C'est la foule, la grande foule qui circule au boulevard Van Iseghem, entre le Kursaal et la Terrasse. Foule composite, bariolée: messieurs corrects, en habit de soirée, le gardénia à la boutonnière; dames du grand ou demi monde, en élégantes toilettes et constellées de bijoux; il y a aussi les bons bourgeois, les braves ouvriers, qui, tandis que les gens huppés entrent Chez Pan, au Helder ou chez Savigny, déambulent lentement, interrompant leur promenade par de longues stations devant ces établissements ultra selects... Et la foule passe toujours, suivant du regard les Grands Ducs qui vont faire la traditionnelle tournée.

Chez Pan, c'est l'aristocratique rendez-vous de nos hôtes les plus huppés. Que de toilettes superbes, que de bijoux, de poiles et de gemmes et quelles belles épaules qui s'en adornent. Au Helder, on refuse du monde... La champagne coule à flots..."

Mijn grootmoeder vertelde mij: «Wij wandelden daar, stonden stil en keken ernaar», beleefd uitgedrukt.

In de Femina dancing speelde in 1921 Newton's band (Londen), onder leiding van Foscolo. Tijdens het seizoen van 1922 speelde in Maxim's het orkest van Hughes Pollard. Aangekondigd als: "Princes de la cacophonie harmonieuse, rois du Jazz-band". In Chez Pan speelde het orkest van Gordon Stretton en in hotel Splendid Braeckmans Jazz en ook Hughes Pollard. In Frolic's (ex-Femina) speelde de Amerigo's Jazz Band, een Brits-Braziliaans orkest met o.a. Amy Andrews (piano en vocaal) en Amerigo (drums en saxofoon) en Jazz Henry.

Een Oostendse aankondiging in Le Carillon van 25 februari 1922, p.5:

Grand Dancing du Belvédère

A l'occasion du Carnaval

Dimanche 26, Lundi 27
et Mardi 28 Février

Trois grandes matinées de gala.

La direction a engagé spécialement pour ces journées le célèbre

Jazz Band BILLY

bien connu à Ostende. — M. Verbanck, chef d'orchestre, dirigera.

La Société Philanthropique LES JOYEUX PIERROTS
se fera entendre LUNDI 27, entre 5 et 6 h.

ENTRÉE LIBRE

Tombola gratuite Tirage LUNDI
le 27 février,
des LOTS importants offerts par la
Direction aux gagnants.

Tous les Dimanches et Jeudis **BAL** à grand orchestre.

Maar Afro-Amerikaanse jazz had ook zijn tegenstanders. Naar aanleiding van het optreden van Amerigo's Jazz Band in de Frolic's schrijft Le Carillon van 10 mei 1922, p. 3 : "...Eh oui! Ce fut superbe! Le Jazz et quel Jazz! **Nous avons toujours été ennemi de cette importation nègre, qui nous avait apporté les bruits sauvages de l'Equateur, les hurlements des fauves et les grondements de l'orage dans la brousse en feu.** Mais il y a Jazz-Band et Chasse-Band. Le premier fase agréablement comme des oiseaux sur les pruniers, l'autre chasse le monde. Le Chasse-Band, nous en avons entendu tant, depuis quelque temps; organisation cuisinière aux sons de casseroles ou tempête enrageuse des cuivres, qui vous monte à la tête comme un 6e verre de Gueuse Lambic.

Mais, l'orchestre du Femina n'est pas de ceux-là..."

Vandaag is het onbegrijpbaar hoe men over jazzmuziek schreef in de twintiger en dertiger jaren. Een haat niet gericht tegen een individu maar tegen de nieuwe muziek van de Afro-Amerikaanse gemeenschap. Dit gebeurde zowel in de Amerikaanse als in de Europese pers.

In het Cabaret Montmartre speelde Jazz Band Johnson.

Een Oostendse aankondiging in Le Carillon van 20 september 1922, p.5:

Samedi 23 septembre à 9 heures
Grande SOIRÉE de GALA au
"FEMINA" Concert
Dancing

7, rue de Flandre. Nouvelle direction

*Orchestre sous la direction de MM.
Georges MOUQUE et Lucien CHEVRETOT
et leur batterie Jazz Band.*

**Consommations de 1er choix
à partir de 2 frs.**

Ouvert tous les soirs à partir de 9 h. Les dimanches
et jours de fête Thé dansant de 4 1/2 à 7 h.

In 1923 schreef Robert Pernet in zijn artikel: "Le Jazz à Ostende: 1920-1939" (1982): "Au cours de l'été 1923 la formation nouvellement créée par Arthur Briggs et qui s'appelait le U.S.A. Savoy's Syncop's Band vint une première fois à Ostende. Il y revint à plusieurs reprises jusqu'en 1925. La première présentation se déroule au Kursaal, quant au second engagement, il fut divisé entre le Casino et Chez Pan. Le Savoy Syncop's se produisit une troisième et dernière fois à Ostende au cours de l'été 1925".

Op het programma van het casino-kursaal op 5 juli 1925, stond een symfonisch concert uitgevoerd door het kursaalorkest onder leiding van François Rasse ter gelegenheid van de koloniale dag; ze speelden o.a. Charlestonia, een rapsodie voor orkest van Edmund Thornton Jenkins (1894-1926), voor de eerste maal uitgevoerd.

De componist was aanwezig tijdens de uitvoering en werd nadien met applaus begroet. (Le Carillon 6-7 juli 1925). Hij stierf in Parijs in 1926.

In de twintiger jaren vormden jazzmuziek en jazzdans één geheel. Daarmee bedoel ik dat jazzmuziek dansbaar was. Er waren uitzonderingen, zoals Paul Whiteman met zijn zogenaamde symfonische jazz. In 1926 was een optreden in het casino-kursaal aangekondigd, maar werd afgelast, wegens financiële onenigheid.

Een populaire dans in die periode en zeker ook bij ons was de Charleston. Een sociale dans uit de Verenigde Staten met Afro-Amerikaanse invloeden. De dans werd voor het eerst in het stadje Charleston in 1903 uitgevoerd en het maakte zijn intrede op de Haarlemse podia in 1913. In 1923 werd het geïntroduceerd in het Amerikaans theater. De vrouwen die de Charleston dansten, werden "flappers" genoemd. Ze werden zo genoemd door de manier waarop ze hun armen "flapten" en hoe ze als vogels rondliepen terwijl ze de Charleston dansten. "Flappers" droegen rokken tot juist onder de knieën.

De mannen die de Charleston dansten, droegen jassen van wasbeer en strooien hoeden. Vele "flappers" hadden korte haarcoupees genaamd "bobs" en ze droegen make-up. Weinig vrouwen droegen make-up vóór die periode. De meest gebruikte make-up bij de vrouwen waren rouge, poeder, eyeliner en lippenstift. Het was ook de periode waarin vrouwen begonnen te roken.

In 1926 werd de Charleston vervangen door de Black Bottom. Bij ons duurde het succes van de Charleston nog voort en drong door tot in de volksmuziek.

Zelfs de "Zigomars" organiseerden voor jong en oud met veel succes "Charleston"wedstrijden. (Le Carillon 16 november 1926, p. 2).

De Charleston en de geboorte van, Joséphine Charlotte, het eerste kind van Prins Leopold en Prinses Astrid, zorgden in 1927 voor een nieuw liedje. De melodie van het lied "Yes sir, that's my baby" leende zich hier uitstekend toe. (2)

Astrid heeft een baby, (2x)
Astrid heeft een baby, ja,
En Leopold,
Die is papie,
En Marie-José,
Die speelt ermee.

Nog een volkslied : "De Hond van Charleston"

En den hond van Charlestong
Hij heet Bobby,
En hij heft zijn pootje op
En hij doet pipi.
Wat kan dat beestje daar aan doen
Als het nu pipi moet doen.

Met als variatie :

Wat is dat toch een vuilen hond
't Is den hond, 't is den hond,
't is den hond van Charelstong

Nadien heb ik in onze volksmuziek geen muziek noch teksten gevonden die jazzmuziek en jazzdans gebruikten.

Afro-Amerikaanse musici begonnen dikwijls onderaan de sociale ladder en succes betekende een stap opwaarts. Voorbeelden hiervan zijn Louis Armstrong, Josephine Baker, Ella Fitzgerald, Florence Mills. Dit zijn mensen die nooit hun afkomst zijn vergeten en zich hebben ingezet voor de minderbedeelden van hun gemeenschap.

Zo ook Florence Mills (1896-1927). Zij was één van de grootste entertainers en ook jazz-, zang- en dansartieste van haar tijd. Een ster van het zwarte theater en de eerste zwarte internationale vrouwelijke superster van de 20ste eeuw en een belangrijk figuur van de Harlem Renaissance. (3)

Zij was doorgedrongen in de tradities van op Afrikaanse gebaseerde muziek en dans, waaruit de spirituals, de blues, de ragtime en de jazz ontstonden en die aan de basis lagen van de hedendaagse populaire muziek.

Ze was een lieve, sociale en intellectueel bewuste vrouw die opkwam voor de rechten van haar gemeenschap. Florence Mills is voor het merendeel vergeten omdat de opnametechnieken in de vroege 20ste eeuw haar unieke stem niet konden opnemen. Ze is nooit gefilmd geweest en er zijn geen documenten van haar overgebleven.

Op 14 en 15 augustus 1926 trad ze op in het casino-kursaal met haar show "Blackbirds", een muzikale revue van Lew Leslie in een productie van Charles B. Cochran. Ze werd begeleid door de Plantation Orchestra onder leiding van Pike Davies (trompet). Het was een groot succes in Harlem (New York), Parijs, **Oostende** en Londen.

Zij stierf op 1 november 1927 in New York door een ziekte. Meer dan 5.000 rouwenden waren aanwezig op haar begrafenis in de Mother Zion A.M.E. Kerk in Harlem en meer dan 150.000 mensen troepten samen op de straten van Harlem als eretribuut. Het was de grootste begrafenis van die periode.

Vanaf 1927 stonden op de affiche van het casino-kursaal volgende artiesten :

Het Belgisch orkest van Albert Sykes gedurende 6 opeenvolgende jaren met o.a. Jean Omer ;
Nico Fusly's band (1927,1929) ;
Fred Hoffmann et son orchestre de Paris (1928) ;
Bert Firman (1929) ;
Fud Candrix en zijn "Caroline Stomp Chasers" (1929) ;
Les New Yorkers (1927) met o.a. Danny Polo ;
Jack O'Brien en Dave Tough.

Uit : Le Carillon 9 juli 1927 p. 5 (suppl. Les nouvelles balneaires)

In Le Perroquet de Charleston's sisters (1927,1928).

In 1929 de fameuze beurscrash van New York.

In het begin van de jaren dertig werden de Verenigde Staten getroffen door een stormachtige economische crisis, die het land verlamde. In 1932 was een vierde van de bevolking werkloos en logisch, ook de muziekwereld werd niet gespaard. Dit versnelde het ouder worden van de "hot" jazz, zoals die gespeeld werd in New Orleans, Chicago en New York... Optredens werden zeldzamer en de muzikanten kenden zoals bijna iedereen een harde tijd. Velen hielden op met musiceren en zochten ander werk. In ruwe tijden wil het publiek troost en zoekt daarom naar een zoeterige muziek.

Daarom het succes van "Guy Lombardo's Royal Canadians" met zijn honingzoete saxofoons en fluwelen strijkers, die je laten wegdromen.

Hierna volgt, in relatie met de economische crisis, enkele muziektitels die je met andere oren zult beluisteren : I'm in Seventh Heaven (1929) ; Let Me Sing and I'm Happy (1930) ; Wrap Your Troubles in Dreams (1931) ; How Deep Is the Ocean (1932) ; I've Got the World on a String (1933). In 1932 wordt de democraat F.D. Roosevelt als president van de Verenigde Staten gekozen

en met de goedkeuring van de syndicaten en het Congres werkt hij zijn "New Deal"-plan uit. In 1935 worden de resultaten voelbaar en men krijgt opnieuw hoop. Ook de muziekwereld herstelt zich, het swingtijdperk is geboren, gekristalliseerd in de muziek van Benny Goodman, de "King of Swing", Teddy Wilson en Lionel Hampton. Zij speelden de muziek vol levensvreugde in een soepele 4/4 maat, voorheen in een 2/4 maat.

Ook de dans veranderde. Hollywood bood een uitweg in een fantasiewereld gedanst door Fred Astaire en Ginger Rogers, zonder zich zorgen te maken om wat er "echt" gebeurde.

Wie herinnert zich niet hun gracieuze dansen, variaties op de foxtrot zoals in de film: "Flying down to Rio" (1933). Ook de Continental en de Carioca werden door hen bekend.

Eind de jaren dertig werden de latijns-amerikaanse dansen geïntroduceerd zoals de Conga en de Braziliaanse samba.

Maar een dans die echte roots had met de afro-amerikaanse dans was de "Lindy Hop". De dans van het swingtijdperk met invloeden van tapdansen en de Charleston.

De "Lindy Hop" ontstond eind de jaren twintig in de Savoy Ballroom in Harlem (New York) en werd bekend gemaakt door de dansers Shorty George Snowdon, George Ganaway en Big Bea... De dans werd genaamd naar Charles Lindberghs solo vlucht over de Atlantische Oceaan in 1927. De "Lindy Hop" is een typische Black Bottomdans, gedanst op de swingmuziek van de grote orkesten; daar het zeer nauw verbonden is met jazz maakt het ook ruimte voor improvisatie. Het is een dans die zich uit in communiceren en spelen met elkaar. Deze dans verspreidde zich over de hele wereld. Een blanke variant is de Jitterbug en nog andere variaties van swingdans zijn de Rock 'n Roll en de Boogie Woogie.

Hoe die veranderingen in de Verenigde Staten zich in Europa verspreidden en ook Oostende zal beïnvloeden, verschijnt in een volgend artikel.

-
- (1) Louis Mitchell (1885-1957) drums, zanger, entertainer. Tijdens de twintiger jaren was hij gehuisvest in Parijs en trad op in het Casino de Paris met zijn orkest Mitchell's Jazz Kings en begeleidde o.a. Mistinguett en Maurice Chevalier. In 1922 was de samenstelling van zijn orkest : Cricket Smith (trompet) ; Frank Withers (trombone) ; James Shaw (saxofoon) ; Fred Coxito (klarinet) ; Dan Parrish (piano) ; Joe Myers (banjo) ; Walter Kildare (contrabas) ; Louis Mitchell (drums).
  - (2) Het groot Oostendsch liedtboek / Jef Klausling. Decock, 1991.
  - (3) Harlem Renaissance, verwijst naar de bloeiperiode van het Afro-Amerikaanse culturele en intellectuele leven tijdens de jaren 1920-1930.

19de eeuwse kadasterplannen en Mariakerkenaars (1864).

door Ivan VAN HYFTE

Toen de leden van het Mariakerks kerkbestuur aan Ch. Van Wassenhove de opdracht gaven een "Atlas der Eigendommen toebehoorende aen de Kerke Mariakerke" samen te stellen, was deze beëdigde landmeter met zijn opdracht klaar in de maand april van het jaar 1864.

Dit weinig of niet gekende naslag-werk zal wel ieder jaar door de kerkraad als instrument voor de opmaak van zijn begroting gebruikt geweest zijn.

Haarfijn en uiterst geografisch - nauwkeurig getekend is het een belangrijke historische bron voor al wie het negentiende eeuwse Mariakerke grondiger wil bestuderen. Het kan best wedijveren met de Popp-Kaarten. Alle eigenaars en gebruikers staan er op vermeld, wat me toeliet de meer of minder bekende (Mariakerkse) namen de revue te laten passeren.

Vanuit historisch perspectief is het best begrijpelijk dat kerk "kerkegrond" bezaten. Dit was ook het geval op "Sinte Mariakerke in de Watering van 's Heer Woutermans Ambacht". Naast eigendommen op Middelkerke, Wilskerke, Leffinge en Slijpe bezat de kerkraad, samengesteld uit pastoor Soenen, burgemeester Leopold Passchijn (cfr. huidige straatnaam), voorzitter Corneel Demonie, schatbewaarder Seraphin Peellaert en de leden Pieter Baeteman, Frans Declerq en Hubert Kesteloot, ook "land", "weide", "vettegras" of een "hof". Pachtters waren ondermeer:

- Pieter Vanthuynne: een zeer smalle strook land, ten westen van het Oostends kerkhof dat op Mariakerke lag.
- Weduwe Jan de Beuckelaere: land dat aan het Zijdeling Geleed paalde.
- Vandycke: een weide in de Grootte West Watering.
- de kinderen Inghelram.
- Laurent Passchijn: die 6 pachten had waaronder ene langs het Testerep Vlietken.
- Henri T'Jonck: een smalle strook "vettegras", ooit eigendom van de oude St.-Catherinekerk en palende aan Den Hoogen Dijkweg
- Leopold Passchijn: de toenmalige burgemeester en landbouwer pachtte land dat vlakbij "Den Steenschen Dijk" lag.
- Pieter Kesteloot: een weide in de onmiddellijke omgeving van de "Duine Weg".
- Henri Grijspeerd: "een weide en uitweg".
- Frans Declerck
- Engelbert Decroos: op de grens met Leffinge en Middelkerke.
- Johannes Praccke: zijn pachtland werd omschreven als "Plaets en grond van gebouw".
- Weduwe Henri Ryckaert: een "doeniengsje" met grond langs de duinenweg.
- Karel Vermeersch: op de hoek van de duinenweg en de "Steenweg van Mariakerke" (nu Dorpsstraat).
- François Corvelin (Corveleyn?).
- Louis Passchijn
- Louis Maes: naast het jongenschooltje (gesticht in 1854!) aan de duinenweg.

* * *

Interessant is ook de vermelding van de toenmalige eigenaars. Van Wassenhove heeft ze allemaal netjes ingevuld op zijn 16 kadastrale plannen:

- De onbetwistbare nummer één van de grondbezitters was een eigenaar uit Wetteren: Amedée Van Pottelsberghe-Declercq; liefst 29 percelen grond!
-
- Een andere Oostvlaming, eigenares uit Gent, schreef jaarlijks 14 pachtbrieven uit. Mevrouw de Douairière en kinderen/Mr. Charles Pycke-Delafaille hadden daarenboven nog twee hofsteden ook op Mariakerke.
-
- Nog een Gentse eigenaar, Eugène Hye-Hoys, had - naast een hofstede op Middelkerke - al zijn 10 percelen grond aan weerszijden van de Nieuwpoortsesteenweg.
-
- Uit Brussel, Philippe De Coullemont en erven Desmedt hebben 8 Mariakerkse bezittingen.
-
- Benevens een boerderij, aan het eind van een “voetwegel”, hoorden ook nog 5 grote stukken landbouwgrond toe aan het Oostendse echtpaar Gabriel Jean-Jeanne Ocket.
-
- De Passchijn's, reeds in de 18de eeuw nadrukkelijk aanwezig in Mariakerke, zijn altijd een familie geweest van grondeigenaars, burgemeesters en landbouwers. Louis en Laurent hadden, deels samen, deels alleen, lappen grond ondermeer aan de Nieuwpoortsesteenweg.
-
- Gertrud de Beuckelare en Louis Maes bezaten elk 4 stukken land.
-
- Aimé Liebaert had 3 aan elkaar palende eigendommen, op de grens met Stene.
-
- Tot slot, ter wille van de volledigheid, vermeld ik nog een hele reeks “kleine” eigenaars: Joannes Van Heerswyngheles (uit Brugge), Henri Declercq, Alexander Beaucourt, de Oostendse notaris Felix Van Caillie, Joannes De Schepper, juffrouw Isabelle Ocker, Alberic Dubus Degisignies, de Kortrijkzaan Karel Vercruyse-Goethals, Louis Rycx, Karel de Deyser-Blontrock, Engelbert Decroos, Thomas Janssens en Emmanuel Van der Sweep en Antoon Monteyne-Blontrock.

De lotgevallen van een Oostendse "refugee" in Groot-Brittannië tijdens W.O.I

door Roger Jansoone

2.3. Scotland, the brave !

Intussen is het op die gigantische scheepswerven niet allemaal koek en ei. De werkdruk is enorm (want de Britse vloot begint zware slagen te incasseren en er is dus een toenemende behoefte aan vervangingsnieuwbouw) maar daarentegen komt de Britse schatkist zwaar onder druk te staan als gevolg van de buitensporige oorlogsuitgaven. Of met andere woorden: er moet bezuinigd worden, terwijl anderzijds de productie moet opgedreven worden ! Concreet betekent dit dat er sociale conflicten in de lucht hangen, want de Britse vakbonden ("trade unions") zijn uitstekend georganiseerd en laten zich, ook in oorlogstijd, niet in de hoek drummen.

Vandaar dan ook dat, in een eerste fase, de directie van de scheepswerf enige bezuiniging ten laste van de "refugees" (tenslotte zijn het "foreigners" en bovendien niet aangesloten bij een vakbond) zoekt. Maar met de Belgen gaat dit minder vlot dan verwacht werd. Op vrijdag 5 november gaan de Belgische "rivetters" in werkstaking "voor het aftrekken van hulder loon". Tot dusver verdienen zij telkens 20 shillings voor het inslaan van 100 klinknagels van 6/8 inch (zij krijgen immers geen uurloon maar worden betaald volgens prestatie). Met ingang van 5 november 1915 wordt die geldelijke beloning teruggebracht naar 12 shillings voor hetzelfde werk. De Belgen nemen dat niet en gaan onmiddellijk in werkstaking. Bovendien dienen zij klacht in bij de arbeidsrechtbank (waarschijnlijk op aanstoken en met behulp van de Britse "trade unions" die ook wel beseffen dat de Britse arbeiders zelf de volgende aan de beurt zijn).

Van die onverwachte en mondige reactie is de directie zodanig geschrokken dat er vlug wordt ingebonden : "De Directeur van de fabriek liet ons bij hem roepen en hij zeide dat men beter niet zoude gaan naar het tribunaal, dat hij de achterstel ging bijleggen en dat wij weder aan het werk zoude gaan en dat hij zijn best ging doen voor ons vroegere prijs weder te bekomen".

Deze snelle toegeving van de directie hoeft niemand te verbazen want "de compagnie wist wel dat zij zoude verloren hebben want het werkvolk heeft hier in Scotland zooveel recht of de bazen en erbij 't is hier eendracht onder het Scotsvolk".

En Joseph geeft hierbij een voorbeeld: Op de "yard" waren er twee "scheepstimmermans" die werden ontslagen "voor wat te lui te zijn". Bovendien kregen zij een correctionele straf opgelegd van 4 dagen gevangenis en 2 pond boete, dit op grond van de Britse oorlogswetgeving die voorziet in een verplicht minimum van 54 werkuren per week. De vakbond van de scheepsbouwarbeiders van de Clyde (met 57.000 aangesloten leden) schreef hierop een brief naar de Britse regering in Londen, waarbij gedreigd werd met een algemene staking indien de twee mannen niet onmiddellijk werden vrijgelaten, incl. een kwijtschelding van de boete. Dit had dadelijk het gewenste effect : "In 7 uren hadden zij antwoord dat de 2 mannen op vrije voeten mochten staan. Zoo dat is wat anders of bij ons in Belgiëland. Als het wil is de werkman zelve meester".

Daarenboven is het werk op de scheepswerf zeer gevaarlijk. Op maandag 15 november beleeft Joseph een slechte dag : "ik heb dan gevallen van het schip waarop ik werkte, ik konde steenedood gevallen hebben had ik de kloekmoedigheid niet gehad van op zijde te springen en daarmee was het niet erger". Hij komt er van af met wat schrammen, kneuzingen, een verstuikte hand en een opgezwollen knie. Hij ligt twee dagen te bed en wanneer de derde dag de dokter hem komt onderzoeken "teekende hij een bon voor 3 weken thuis te blijven".

Vervolgens maakt hij kennis met een andere Britse sociale verworvenheid (toen eveneens nog onbekend in België), met name de arbeidsongevallenverzekering, en bovendien dan nog met bekwame spoed, want reeds op 1 december, dus nauwelijks twee weken na het ongeval, krijgt hij vanwege de verzekering een uitkering ten bedrage van 2 pond, 6 shillings en 7 pence, weliswaar geen fenomenaal bedrag maar voor die tijd toch het vermelden waard !

Intussen is Joseph stilaan aan de beterhand en gaat hij op wandel in de stad ("Bij de dagen als ik beter was heb ik gansch Glasgow rond gewandeld, wat een vuile stad is dat !"). Tijdens die gedwongen rustperiode heeft hij ook wat meer tijd om te denken aan vrouw en kinderen : "Het is triestig voor mij dat ik van niets weet of hoor van mijne vrouw en kinderen en mijn moeder. Ik heb al overal geschrijven, in de gazetten laten aankondigen. Ik heb al geschreven naar het groote committee van Londen, naar den Haag, Rosendaale, Holland". Maar het is allemaal vruchteloos.

Er is inderdaad in het schriftje van Joseph Noote een ingekleefd krantenknipsel bewaard gebleven, waarop een advertentie is afgedrukt in volgende bewoordingen : " DERAEDT, Angela, en kinderen, wordt door haren echtgenoot opgezocht, Joseph Noote, uit Oostende, Weezenhuisstraat 17, thans : 6, Broomloan Road, Govan, Glasgow (Scotland)" . Het is verder niet duidelijk in welke Vlaamse krant deze advertentie is gepubliceerd, noch door welke internationale bemiddeling dit in bezet België is kunnen gebeuren (misschien via het Internationale Rode Kruis ? of via het neutrale Nederland ?).

Op woensdag 15 december hervat hij het werk op de scheepswerf, doch op maandag 20 december "mogte ik haast weder naar huis gaan, mijne maat (eene Antwerpenaar, eene halve wildeman) gaf mij eene slag van zijn hamer die uitgleiste juist op mijne mond, 4 tanden stonden los en mijne lippen waren zoo dik opgezwollen dat ik schier in geene 8 dagen heb konde eten gelijk het moest zijn". Het schijnt hier om een dispuut te gaan omtrent de verloning in ploegverband, een nieuwe manier om de productie op te drijven maar blijkbaar een bron van ruzie en ontevredenheid onder de arbeiders. Joseph geeft hierover in zijn dagboek een zeer gedetailleerde en technische uitleg, doch het lijkt in historisch opzicht niet relevant te zijn om dit hier over te nemen. Voor hem persoonlijk is die kwestie uiteraard wel belangrijk, want uiteindelijk levert heel die betwisting hem een bonus op van 26 shillings "waarvan ik geene hoop erop en hadde".

Intussen is de jaarlijkse Christmas-periode weer aangebroken. De Belgen stellen vast dat de Schotten daar niet zo hoog mee oplopen als de Engelsen. Anderzijds zijn zij uitbundige feestvierders bij het Nieuwe Jaar, en dit in tegenstelling tot de meer bezadigde Engelsen. In ieder geval betekent deze eindejaarsperiode dat de Belgen over vier dagen "holiday" kunnen beschikken. Na al de lichamelijke perikelen van de voorbije weken en dagen is dit voor Joseph een welgekomen gelegenheid om even weer op verhaal te komen (" 4 dagen holidays zij kwamen mij wel te passen").

Aldus eindigt voor ons groepje Oostendenaars in Glasgow het tweede oorlogsjaar in een mineurstemming, ver in het hoge noorden, in een vuile en gore stad, in een ruw en gevaarlijk werkmidden, en bovenal zonder enig nieuws van het thuisfront. En intussen gaat de oorlog bestendig verder, zonder enig vooruitzicht op een spoedige vredesregeling. Deze tweede Kerstmis in oorlogstijd, normaliter het feest van de vrede, laat bij allen een wrange nasmaak.

't Jaar 1916 : "the army cares for you"

Het oorlogsdagboek van Joseph Noote is opvallend kort en bondig wat betreft het jaar 1916. Het leven en het werk op de scheepswerf slepen zich voort in grijze eentonigheid. De stad zelf is al even grauw en grijs. Glasgow behoort tot de meest bedrijvige maar tevens tot de meest grauwe,

monotone en uniforme industriesteden van Groot-Brittannië. Na het riant verblijf in het idyllische Devon is dit wel een totaal andere omgeving !

Het nieuws van het front is al evenmin erg opbeurend.. Het jaar 1916 is een jaar van grote en mensenverslindende offensieven die niets opleveren. De Duitsers pogen het Franse leger in een uitputtingsslag te verslaan bij Verdun, maar daardoor worden de Britten en de Russen ertoe gedwongen grote aanvallen te ondernemen om de druk op Frankrijk enigszins weg te nemen. Rusland weet heel eventjes het Oostenrijks-Hongaars leger gevaarlijk in het nauw te drijven, maar moet dan de nieuwe bondgenoot Roemenië ijlings ter hulp snellen wanneer deze door het Duitse Donau-leger wordt aangevallen en overrompeld. In maritiem opzicht is 1916 vooral bekend omwille van de onbesliste Slag bij Jutland op 31 mei, een moorddadig treffen tussen de Britse "Home Fleet" en de Duitse "Hochseeflotte". De Britten verliezen hierbij niet minder dan drie slagschepen, drie kruisers en acht destroyers, ten koste van één Duits slagschip, vier kruisers en vijf destroyers.

Die Slag bij Jutland is van groot belang voor de Britse scheepswerven. Niet alleen moet in ijtempo het nodige gedaan worden voor vervangingsnieuwbouw, maar ook moet het concept van het scheepstype totaal veranderd worden. Tijdens de zeeslag is immers gebleken dat door het ondoeltreffend concept van de bestaande schepen een aantal verwoestende interne explosies zijn veroorzaakt die hadden kunnen vermeden worden. Al met al betekent dit dat de werkdruk en het arbeidstempo op de werven verder opgedreven worden, des te meer daar de Duitse duikbootoorlog grote bressen slaat in de transportcapaciteit van de Britse koopvaardijvloot.

Op 25 mei 1916 wordt in Groot-Brittannië de "Military Service Act" uitgevaardigd. Alle mannen tussen 18 en 41 komen in aanmerking voor de militaire dienst, en zij die, voorheen werden afgekeurd om welke reden dan ook, moeten opnieuw medisch onderzocht worden. Ofschoon dit bedoeld is voor de Britse mannen, heeft dit toch tot gevolg dat op 29 mei alle vluchtelingen die in het Verenigd Koninkrijk verblijven, zich bij de Britse overheid moeten aanmelden voor het uitreiken van een identiteitskaart; En aldus geschiedt het ook in Glasgow: "moesten alle Belgen een paspoort van Glasgow hebben en eene Identity Book waarvoor men 1 schelling moeste geven en dat ieder Belg moest 4 portretten hebben".

Vervolgens vermeldt Joseph in zijn dagboek: "in Juli was er spraak dat al de Belgen van 18 – 40 jaar gingen opgeroepen worden voor soldaat". En verder schrijft hij dat hij op 30 augustus "een bulletijn moet invullen van de Direction du Recrutement en moet laten aftekenen bij de police". Heel wat Belgen krijgen ook hun "conseul brief" (een oproeping voor het "conseul", d.i. de medische keuringcommissie) en daarna gaat het allemaal heel vlug : "zoo gauw het conseul gepasseerd, rechtuit weg naar Londen, gij krijgt de tijd niet van naar uwe vrienden of kennissen een goede avond te zeggen".

Aldus ziet Joseph op 9 november zijn vriend August Demeyer heengaan samen met nog twee andere Oostendenaars. Zij worden op luidruchtige wijze door de voltallige Oostendse kolonie van Glasgow uitgeleide gedaan, na bezoek aan een hele reeks "pubs". Na de sluitingstijd van de "pubs" zijn zij allen "langs de straten al zingende naar de station opgetrokken waar wij moesten afscheid nemen van ons vrienden, wij zongen al te zamen de Vlaamsche Leeuw en dan de Brabanconne".

Zelf lijkt hij al evenmin aan de militaire dienst te zullen ontsnappen. Bij zijn thuiskomst van het werk op 12 december vindt hij een brief waarin zijn militair immatriculatienummer wordt medegedeeld, namelijk nr 00.3529, hetgeen betekent dat hij reeds onmiddellijk in militaire dienst staat, met uitstel evenwel van drie maanden.

Met het vooruitzicht van een spoedige inlijving in het leger wordt Nieuwjaar 1917 gevierd alsof het de laatste keer zou zijn, ofschoon toch gehoopt wordt "met het jaar 1918 in ons bemind Belgeland beter te mogen vieren dan in Scotland". Er valt trouwens ook in materieel opzicht steeds minder te vieren, want het voedseltekort begint overal in Groot-Brittannië nogal nijpend te worden. Zelfs de aardappelen worden gerantsoeneerd en "van 1 februari kunt men maar moeilijk pataten meer krijgen, zij kosten 2 schelling per stone of 3 kilo en het zal komen dat er geene pataten meer te krijgen zijn, zegde men".

Kort daarop is dit inderdaad ook zo. Op woensdag 7 maart is het "de 1ste maal dat men geene pataten meer konde krijgen in Glasgow, men moet ons content stellen met brood en vleesch, nu wij mogen content zijn dat wij dat van eten hebben". Intussen is Joseph blijkbaar nog steeds niet volledig hersteld van het arbeidsongeval, want op 10 maart noteert hij "Ik had gemeent van mijn verjaardag goed te vieren omdat het juist op eene zaterdag kwam, maar 't sloeg tegen, ik was verplicht in mijne bedde te kruipen van de pijn in mijne rug en in mijne hoofd, mijne 39ste jaardag was zoo reeds uitgevierd". Op 30 maart verergert zijn toestand en krijgt hij hoge koorts ("zoo bezweet dat men mijne baai konde uitwringen van 't zweet, ik heb er 3 weken mede thuis gezeten").

Merkwaardig detail : op 24 februari stort hij 5 pond voor de "War loan" (Britse oorlogslening) "waarvoor wij alle week 2 schellingen moeten laten staan en ik zal het terug krijgen als de oorlog zal gedaan zijn met ofwel een per cent of 5 ten honderd".

Intussen breekt de Paasperiode aan en meteen ook de lente. Joseph voelt zich opnieuw werkbekwaam en gaat terug aan de slag op de scheepswerf. Maar het noodlot blijft hem achtervolgen. Op 21 mei is hij aan het werk op het dek van een in aanbouw zijnd schip en glijdt hij plots uit en valt "met mijne scheenbeen op eene ijzeren bare". Hierdoor is hij opnieuw enkele dagen werkonbekwaam.

Van werkonbekwaamheid gaat het vervolgens naar werkstaking. De sociale verhoudingen op de scheepswerven zijn gaandeweg verslechterd omdat de directie steeds hogere prestaties eist bij een gelijkblijvend of soms zelfs verminderd loon. De directie (en allicht ook het Britse oorlogskabinet) rekent blijkbaar op de vaderlandsliefde van de Britten in de zeer moeilijke periode die Groot-Brittannië en de geallieerden in 1917 doormaken. In Rusland is immers in maart een revolutie uitgebroken, waardoor steeds meer Duitse troepen kunnen vrijgemaakt worden voor het westelijk front.

Aan dat front ontstaat mitterij in het Franse leger, zodat de Britten aan het westelijk front gedurende enkele weken vrijwel alleen komen te staan. Het Italiaans leger is bijna totaal verslagen. Enig lichtpunt : de USA-regering verklaart op 6 april 1917 de oorlog aan Duitsland, doch het duurt nog enkele maanden vooraleer een Amerikaanse troepenmacht van enige omvang op het Europees strijdtoneel kan ontplooid worden. Voorts begint de onbepaalde Duitse duikbootoorlog voor Groot-Brittannië, en meer bepaald voor de bevoorrading van het land, een cruciaal en beangstigend probleem te worden.

Het is dan ook begrijpelijk dat de Britse regering – met de rug tegen de muur – in dergelijke omstandigheden niet veel oren heeft naar sociale eisen en verzuchtingen. Maar zo hebben de machtige Britse vakbonden van de scheepsbouwsector het niet begrepen. Zij kennen de Britse patroons en zij vrezen dat van de gelegenheid gebruik wordt gemaakt om de sociale klok weer achteruit te draaien. Ook begint het - spijs de censuur – tot de gewone man door te dringen dat de belabberde toestand van 's lands schatkist deels te wijten is aan "mismanagement" en verkeerde of

ondoordachte beslissingen met desastreuze financiële gevolgen (naast uiteraard het enorm verlies aan mensenlevens en een toenemend aantal oorlogsverminkten en zwaargewonden), en hij wenst daarvoor niet langer op te draaien. In de "pubs" wordt er hierover tussen pot en pint fel gediscuteerd, met als resultaat dat er op 26 juni een algemene staking uitbarst op al de "yards".

Om de staking te breken, reageren de werkgevers hierop met een "lock out" op 12 juli, en zij houden dit vol tot 24 juli. De Belgen worden buiten dit sociaal conflict gehouden : zij krijgen te horen dat zij "met verlof zonder loon" zijn, maar anderzijds krijgen zij een soort van "huisarrest", in die zin dat zij Glasgow niet mogen verlaten, ook al hebben zij na die lange en ijzige winter nu wel eens zin om in de omgeving wat te genieten van de zomerse dagen. Bij de Belgen valt dit vanzelfsprekend niet in goede aarde en zij beginnen de Britse overheid met een scheef oog aan te kijken ("De Belgen worden hier in Glasgow slechter aanzien of een Duitschman").

Gepaaid door vage beloften gaan de arbeiders op 25 juli weer aan het werk, doch wanneer blijkt dat er van die beloften niets in huis komt, gaan zij van 7 tot 14 september andermaal in staking, met ditmaal zelfs een eis tot loonsverhoging. Die laatste stakingsperikelen maakt Joseph niet mee omdat hij op 6 september opnieuw uit de circulatie is wegens een werkongeval waarbij een duim en vinger worden verpletterd. Waarschijnlijk als gevolg van dit ongeval worden er daarna tijdens de resterende maanden van 1917 geen aantekeningen meer gemaakt in zijn oorlogsdagboek.

Voor de historicus is het relaas van deze algemene werkstaking uiteraard zeer belangrijk. Berichtgeving hierover werd gecensureerd en de oorlogspropaganda gaf van de vastberadenheid en de eensgezindheid van het Britse volk niet altijd een beeld dat met de werkelijkheid strookte.

Overigens ontstond in alle landen oorlogsmoeheid.

(wordt vervolgd)

DE LOTGEVALLEN VAN NOG ENKELE "REFUGEE'S"

Verwijzend naar De Plate, maart 2008, blz. 77: "Oostendse 'refugee' tijdens W.O. I" ontvingen wij van mevr. Victoire **Hermans-Ponjaert**, een Plate-lid, volgende aanvulling.

Bovenvermeld artikel eindigt met "Over de inwijking en inburgering in Schotland was tot dusver weinig of niets bekend".

Ik kan de lezers daarop mededelen dat ook mijn grootouders met hun zes kinderen in 1914 (?) in Glasgow terecht kwamen

Deze familie was samengesteld uit: Frans Lauwereins 1878-1954, Valerie Bauts 1878-1926, Frans Lauwereins 1898-1970, Pierre Lauwereins 1900-1974, Esther Lauwereins 1901-1934, Victoire Lauwereins 1905-1983, Valerie Lauwereins 1907-1967 en Marie-Louise Lauwereins 1909-1994.

Veel bijzonderheden heb ik niet, enkel wat mijn moeder mij daarover verteld heeft en zij was toen nog maar 9 jaar.

Mijn grootvader was visser maar op het ogenblik dat de oorlog uitbrak werkonbekwaam tengevolge van een open beenwonde. Zoals de meeste Oostendse vissers, trok hij met een boot naar Engeland, vergezeld van vrouw en kinderen.

Zij werden daar goed ontvangen, kregen kost en slaapgelegenheid. Op een bepaald moment zaten ze te eten in een grote zaal (in welke stad weet ik niet) toen er gevraagd werd of er families met veel kinderen naar Schotland wilden vertrekken.

Vermits mijn grootvader niet naar zee kon, tengevolge van zijn wonde, heeft hij zijn naam opgegeven.

De familie werd op de trein gezet(waar? wanneer?) en afgehaald in Glasgow.

Samen met nog een gezin uit Zemst, werden ze naar een groot gebouw gebracht. Op de bovenste verdieping van het gebouw (de zolder) waren 2 appartementjes gemaakt; Dat grote gebouw was het slachthuis van Glasgow.

Mijn groot ouders en hun kinderen hebben daar heel de rest van de oorlog doorgebracht en de werklieden van het slachthuis stonden elke week een deeltje van hun loon af om die twee families te onderhouden.

De twee oudste zonen (mijn ooms), die toen respectievelijk 16 en 14 jaar waren, konden in het slachthuis werken. De vier dochters (12, 9, 7 en 5 jaar) gingen naar school bij Belgische nonnetjes die daar ook terecht gekomen waren en een meisjesschool hadden opgestart.

Toen mijn oudste oom 17 of 18 jaar werd, moest hij naar het leger. Hij werd ingezet bij het Belgisch Leger in West-Vlaanderen, waar hij, in 1918, het grote offensief heeft meegemaakt.

Mijn moeder was altijd vol lof over het verblijf in Glasgow: hoe goed ze het hadden en hoe vriendelijk iedereen was.

* * *

Ik weet dat er ook een neef van mijn grootvader (Prosper Laneres, een wees) naar Glasgow gegaan is (Hoe, wanneer?). Hij was ook visser en is daar in een fabriek of op de scheepswerven gaan werken.

Hij is er getrouwd met een Ierse, die daar ook werk gezocht had, en is steeds in Glasgow blijven wonen.

Na de oorlog 1940-1945 is hij een paar keer bij ons thuis komen logeren om mijn grootvader en de rest van zijn familie terug te zien.

GEMEENTEPENNINGEN. (zogenaamde betaalmunten, ook "TOKENS" genoemd): 1979 - 1983

door Roland VERSLUYS

In de jaren 1979- 80 -81 - 82 - 83 hebben in België: ongeveer 300 gemeenten /steden een "eigen tijdelijke betaalmunt" uitgegeven. Ook andere organisatoren van grote evenementen waren gebaat bij het gebruik van die betaal(munten) penningen(Bell Telephone). Sommige gemeenten werkten samen (Bredene-Middelkerke-Koksijde) ,ook de Provinciën sloegen meerdere penningen. Ook sporten deden er aan mee.(Olympische Spelen).

De prijs die men vroeg was niet min :tussen Frank) en 450 BF (Leuven) Sommige gemaakt van Alcappa; dit is een legering (%), zink (23-24%) en nikkel (12%) ook hotelzilver, nikkelzilver, nieuw zilver of genoemd. Sommige hotel- en restaurantbenodigdheden zijn er in kunnen verzilverd, verguld en nog andere ondergaan zonder problemen. Ook zijn er (Ag) en zelfs in goud (Au). Soms, als men op rommelmarkten een zilveren penning gevonden worden. Merendeels zijn ze in geel of rood verkoperd staal. In brons zijn er: verzilverd en of verguld. Ook geel koper is gebruikt en enkele zijn geslagen met gepolijste stempels.

60 BF(Belgische stukken waren van koper(64-65 soms Berlijns zilver

vervaardigd en bewerkingen geslagen in zilver kenner is, kan er

Een naam hadden ze ook:

Florijn, lovenaar, mallers, torentjes, nila, mannekes, boerinnekes, dufflia, affliegemmer, allekes, dukaten, klodde, leeuwnaar, pistoles, patards, bracenter, westvlaander, stuiver, vlaander, enzovoort... In Wallonië nog vele andere" Franstalige" benamingen.

Omloopwaarden : 1-5-10-25-50-100-250-500 enz.

Momenteel zijn ze niets meer waard en weinigen verzamelen ze. Op rommelmarkten en veilingen zijn er zeer velen te vinden; prijs ongeveer : € 1.

Uit mijn, regionale numismatische verzameling; twee penningen

-Oostende Koninklijke stad (205) 100 stuiver 1982 uitgegeven 1.7 tot 30.9.1982. diameter 35,25mm -gewicht 18,4 gram. alpacca, slagaantal 75.000stuks. Een variante is te vinden = schip met vlag en schip zonder vlag. Verkoopprijs:150 BF.

-West-Vlaanderen (66): Bredene-Middelkerke-Koksijde , 25 Westvlaander 1981.Thema "STRANDGENOEGENS" slagaantal:40.000 stuks,uitgegeven op 11juli en geldig tot 22 augustus 1981.Metaal rood verkoperd staal diameter 30,2 mm gewicht 7,7 gram. Verkocht voor 35 BF.

In een volgende bijdrage meer over de uitvoerder en uitleg over meerdere penningen uit de regio.

TWEE OOSTENDSE SPECIALITEITEN UIT DE PERIODE 1880-1914: van l'Amer d'Ostende tot l'Elixir d'Ostende

door Yves DINGENS

In l'Echo d'Ostende vinden we tussen juni 1881 en maart 1883 geregeld volgende advertentie voor de likeur l'Amer d'Ostende. Het gaat om een bitter alcoholisch drankje op basis van diverse kruiden waarvan de samenstelling uiteraard geheim bleef. Misschien zou de bittere smaak kunnen te danken zijn aan de toevoeging van kina, zoals dit bij de bekende Franse Amer Picon het geval is? (1).

De likeur waarvan de prijs per fles 4 frank en per halve fles 2,5 frank bedroeg (niet zo goedkoop want dit is toen meer dan het dagloon van een industriearbeider), was verkrijgbaar bij Patisserie R. Broekaert-De Busschere, helling van de Vlaanderenstraat te Oostende. Waar het goedje precies werd vervaardigd (ter plaatse of niet) is niet geheel duidelijk. Deze drank werd voorgesteld als een passend souvenir of geschenk voor de toerist die Oostende bezocht en getuigt dus van de internationale uitstraling die onze badstad genoot op het einde van de negentiende eeuw. Na maart 1883 vinden wij deze publiciteit evenwel niet meer terug. Mogelijks is men dan gestopt met de fabricatie? Gebeurde dit misschien wegens onvoldoende succes? Wij kunnen alleen maar gissen.

Wel is het zo dat vanaf juni 1883 en tot oktober 1883 Patisserie Kick en Broeckaert, Vlaanderenstraat 34, de Elixir d'Ostende aanbiedt, waarvan zij dephoudster is. Gaat het hier om een nieuw product of is het bestaande alleen van naam veranderd? Men kan het zich afvragen als men de afbeeldingen van flessen in de respectievelijke publiciteit bekijkt: ze zien er gelijkaardig uit, misschien was dit ook het geval met de inhoud?

Precies tien jaar later verschijnt in de kranten alweer publiciteit voor l'Elixir d'Ostende, dan in depot bij Then Bergh's Wine Store, Galerie Léopold II (d.i. de huidige James Ensorgalerij). Dit drankje wint trouwens enkele jaren later verscheidene prijzen: een gouden medaille op de Tentoonstelling van Brussel in 1897 en twee erediploma's in Lyon 1898 en Leuven 1898, en op de Wereldtentoonstelling 1900 te Parijs waar het Elixir bekroond werd met de gouden medaille in klasse 61 (sirops, liqueurs, etc.) (2). Het Elixir wordt dan geproduceerd door de stoomstokerij Ch. Cambier-Decombel (3). Later associeert Charles Cambier zich met Paul Courtot (tevens Peugeot-vertegenwoordiger in Oostende). De stokerij was gevestigd in de Romestraat nr. 52 (thans Banketbakkerij De Korenbloem), de burelen van de firma waren in de Jozef II-straat nr. 9 waar ook allerhande wijnen en geestrijke dranken konden worden gekocht (4).

Na het gebruikelijk onderzoek de commodo et incommodo (28 mei tot 11 juni 1898) voor de exploitatie van een stoomketel, werd het nieuwe bedrijf in het najaar van 1898 in gebruik genomen (5). Ter gelegenheid van de reclamestoet van Halfvasten op 17 maart 1901 schonken de heren

Cambier en Courtot aan het filantropisch werk "La soupe scolaire" 5.000 kleine flesjes van hun Elixir d'Ostende (6) die konden verkocht worden voor het goede doel. Ook voor de Crèche Louise-Marie werden bij diverse gelegenheden flesjes Elixir geschonken. Publiciteit verscheen regelmatig in de kranten en voor het laatst op 1 augustus 1914. Door het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog werd de productie allicht gestaakt.

De naam Elixir d'Ostende doet uiteraard denken aan het bekende Elixir d'Anvers, gefabriceerd door F.X. de Beukelaer te Antwerpen: een goudkleurige, vrij zoete en zeer sterk geurende drank met 37 % alcoholgehalte, gemaakt van 32 in wijnalcohol geweekte kruiden, planten, wortels en vruchten, waarvan de gele kleur aan saffraan te danken is. Dhr. de Beukelaer had reeds in 1863 het recept ervan uitgedacht (7). Of de twee elixirs ook qua smaak te vergelijken waren is maar de vraag. Misschien had een meer zoete smaak meer succes bij het publiek dan de bittere smaak van l'Amer d'Ostende?

Het Elixir d'Ostende is er wellicht ook gekomen door analogie met l'Elixir de Spa (8), een wat zoete drank die reeds sinds de 12de eeuw door de kapucijner monniken op basis van een 40-tal planten en kruiden uit de omgeving werd samengesteld. Sinds 1858 gebeurde dit in de plaatselijke stokerij Schaltin, Pierry et Co. In 1956 kocht de Beukelaer het Elixir de Spa op. Spa en Oostende waren op het einde van de 19de eeuw immers de twee grote kuurcentra van ons land. De eerste gekende publicitaire affiche voor een elixir is er evenwel één voor Elixir de Chaudfontaine (1873-74), nog een kuuroord (9).

Het is overigens vooral in de "Belle Epoque" dat elixirs allerhande een verhoogde bijval kennen. In deze periode wordt de nadruk gelegd op de gevaren voor de gezondheid van een te groot alcoholverbruik: welnu, dit elixir bevat minder alcohol dan jenever. Bovendien dacht men dat dit product, doordat het samengesteld was op basis van kruiden, misschien wel een gunstige invloed op de gezondheid kon hebben. Zo zou het Elixir d'Anvers een gunstige werking hebben tegen menstruatiepijnen en buikklachten. Ook bij vee stelde men soms een verbetering in de ziekte-toestand vast wanneer een dergelijk elixir werd toegediend. Bij renpaarden wordt bv. Elixir d'Anvers aangewend tegen kolieken (10).

In Oostende speelde men dus blijkbaar handig in op een succesvolle trend (11).

ELIXIR D'OSTENDE

Liqueur Fine Recommandée

Dépôt général à la Grande Pâtisserie **KICK & BROEKAERT**,
RAMPE DE FLANDRE, 34, OSTENDE
et dans toutes les bonnes maisons.

ELIXIR D'OSTENDE

Liqueur Fine Recommandée

Dépôt général à la Grande Pâtisserie **KICK & BROEKAERT**,
RAMPE DE FLANDRE, 34, OSTENDE
et dans toutes les bonnes maisons.

Demandez partout L'ELIXIR d'OSTENDE

Médaille d'or : Exposition de Bruxelles 1897. 2 Diplômes d'honneur : Lyon 1898, Louvain 1898.
DISTILLERIE A VAPEUR : rue de Rome. — BUREAUX : rue St Joseph, 9.

Succès L'ELIXIR D'OSTENDE, rivalisant avec les meilleures liqueurs françaises vient d'obtenir au Grand Concours International de Lyon 1908 le Diplôme d'Honneur avec félicitations du Jury.
Liqueur de table par excellence se trouve partout. CH. CAMBIER-DECOMBEL, Ostende

Distillerie de

L'ELIXIR D'OSTENDE

VINS, LIQUEURS ✦

SPIRITUEUX

N° 52

Rue de Rome

Téléphone 26

✦

CAMBIER & Co

N° 9

Rue Joseph II

•• Téléphone 69 ••

DÉPOT de

L'EAU MINERALE

de

BEL VAL

NOTEN

- (1) Amer Picon (21% alcoholgehalte) bestaat sinds 1837 en is samengesteld op basis van sinaasappelschillen, gentiaan en kina.
De firma Cambier-Decombel was in 1891 al concessiehouder voor Bitter Sibérien (E.O. 12/07/1891) en in 1896 kon men het aperitief Amer Bardin vinden bij dephouder Epicerie Centrale L. Modave, Groentemarkt 3 (Car. 15/08/1896).
- (2) Le Carillon 20/08/1900.
- (3) Charles Cambier, geboren te Gistel in 1850, aanvankelijk bakker, huwde in 1873 met Rosalie Decombel (www.vrijwilligersrab.be). Hij was later ook korporaal van de 3e Compagnie van de Burgerwacht (E.O. 10/05/1883) en secretaris-penningmeester van de Cercle Dramatique Le Phare (E.O. 11/12/1898). Het echtpaar Cambier-Decombel had een dochter Delphine (geboren in 1880, E.O. 03/10/1880) die op 29/09/1901 huwde met René Courtot, zoon van vennoot Paul Courtot (Car. 03/10/1901).
- (4) Ze beschikten in hun kelders over een voorraad van 20.000 flessen (La Saison d'Ostende 29/09/1901).
- (5) L'Echo d'Ostende 02/06/1898. De firma Cambier was ook bekend voor haar met prijzen bekroonde limonades en was ook dephouder van het mineraalwater Bel Val.
Voor een beschrijving van de nieuwe stokerij Cambier-Courtot, geopend in 1898, zie L'Echo d'Ostende van 11/12/1898, waarvan hier een samenvatting:
Door een inrijpoort komt men op een achter de woning gelegen grote binnenplaats met vóór zich het stookgebouw. Het ruime en goed verluchte gelijkvloers herbergt de stokerij. Deze beschikt als eerste in België over een distilleertoestel met koelingsspiralen en tevens over de apparatuur voor het vullen en afsluiten van de flessen. Daarnaast is er nog de installatie voor de fabricatie van limonades. Dit alles wordt aangedreven door een stoommachine van 6 PK.
Op de eerste verdieping is de productie van het huis ondergebracht in 8 enorme vaten en een groot aantal kleinere. Een muur van de zaal is volledig bezet met gevulde flessen.
Op de zolder bevindt zich een enorme hoeveelheid kisten, manden en verpakkingen voor de verzending van de producten.
Een bijgebouw bevat een reeks aromatische planten die aan de diverse likeuren smaak en aroma verlenen. De paardenstallen bevinden zich in de grote kelder onder het gebouw, waartoe een draaiende lichte helling toegang verleent. Hier worden ook lege flessen en verpakkingsmanden gestapeld; een ander deel van de kelder dient voor de bereiding van gist, eveneens een belangrijke verkoopswaar van de firma. Er ligt nog een andere kelder onder de binnenplaats, waar niet meer gebruikte kisten, manden, flessen, enz. worden ondergebracht.
- (6) Le Carillon 16/03/1901.
- (7) A. Lichine, Wijn- en Drankenencyclopedie, 1995.
- (8) Elixir, Brugge, Van de Wiele, 2005. In l'Echo d'Ostende van o.m. 24/06/1886 verschijnt ook publiciteit voor l'Elixir de Spa.
- (9) *ibid.*
- (10) *ibid.*

- (11) Voorheen wees reeds Emile Smissaert, in een korte aanzet, op dit fenomeen. Zie: "Elixir d'Ostende: een heel vluchtig verschijnsel", in: De Plate; 2002, p. 232-233.

BRONNEN

- L'Echo d'Ostende (afgekort E.O.).
- La Saison d'Ostende (afgekort S.O.).
- Le Carillon (afgekort Car.).
- Alexis Lichine: Wijn- en Drankenencyclopedie, Kosmos, 4^e druk 1995.
- Elixir, Uitgeverij Van de Wiele, Brugge, 2005 (coördinatie Joanie Dehullu). Uitgegeven n.a.v. een gelijknamige tentoonstelling in het Nationaal Jenevermuseum te Hasselt van 10 september tot 31 december 2005. Daarin o.a. Yves Segers en Bieke Verhalst: Elixir in België 1850 tot vandaag. De beide Oostendse dranken worden er evenwel niet in vermeld.

SOUVENIR D'OSTENDE

GOUTEZ
L'AMER
D'OSTENDE.

ELIXIR
DE
Table
ET
D'AGRÉMENT

DÉPOSÉ.

Le flacon 4 fr., le demi-flacon fr. 2-50

Combien de touristes sont embarrassés du choix d'un objet qui leur rappelle les lieux qu'ils ont visité! Les amateurs de villégiature trouveront dans l'**Amer** d'Ostende un souvenir **utile et agréable** de leur visite à cette station balnéaire.

L'**Amer** d'Ostende est, en effet, un délicieux *Elixir de Table et d'Agrément*, distillé des plantes exotiques les plus renommées pour leur *délicieux arôme*, ainsi que pour leurs qualités *saines, réconfortantes* et essentiellement *digestives*.

C'est un précieux stimulant pour les baigneurs sortant du bain. (257)

DÉPOT GÉNÉRAL

Grande Pâtisserie **R. Broeckaert-De Busschere**
RAMPE DE LA RUE DE FLANDRE A OSTENDE
et dans les principales maisons d'Ostende, Belgique et Europe.

OPENINGSDATA MUSEUM IN 2008

- Elke zaterdag.
- Van 22 december 2007 t/m 06 januari 2008 (gesloten 25 december 2007 en 01 januari 2008).
- Van 02 februari t/m 10 februari (gesloten 05 februari).
- Van 22 maart t/m 06 april (gesloten 25 maart en 01 april).
- Van 01 mei t/m 04 mei.
- Van 14 juni t/m 14 september (gesloten elke dinsdag).
- Van 25 oktober t/m 02 november (gesloten 28 oktober).
- Van 20 december t/m 04 januari 2009 (gesloten 23, 25 en 30 december en 01 januari 2009).

Telkens van 10u tot 12u en van 14u tot 17u

Onze prijs = uw profijt
Uw kleurenfoto's manueel
afgewerkt volgens de
modernste technologie
met multi-scanner

**COCK
CAMERA
SERVICE**

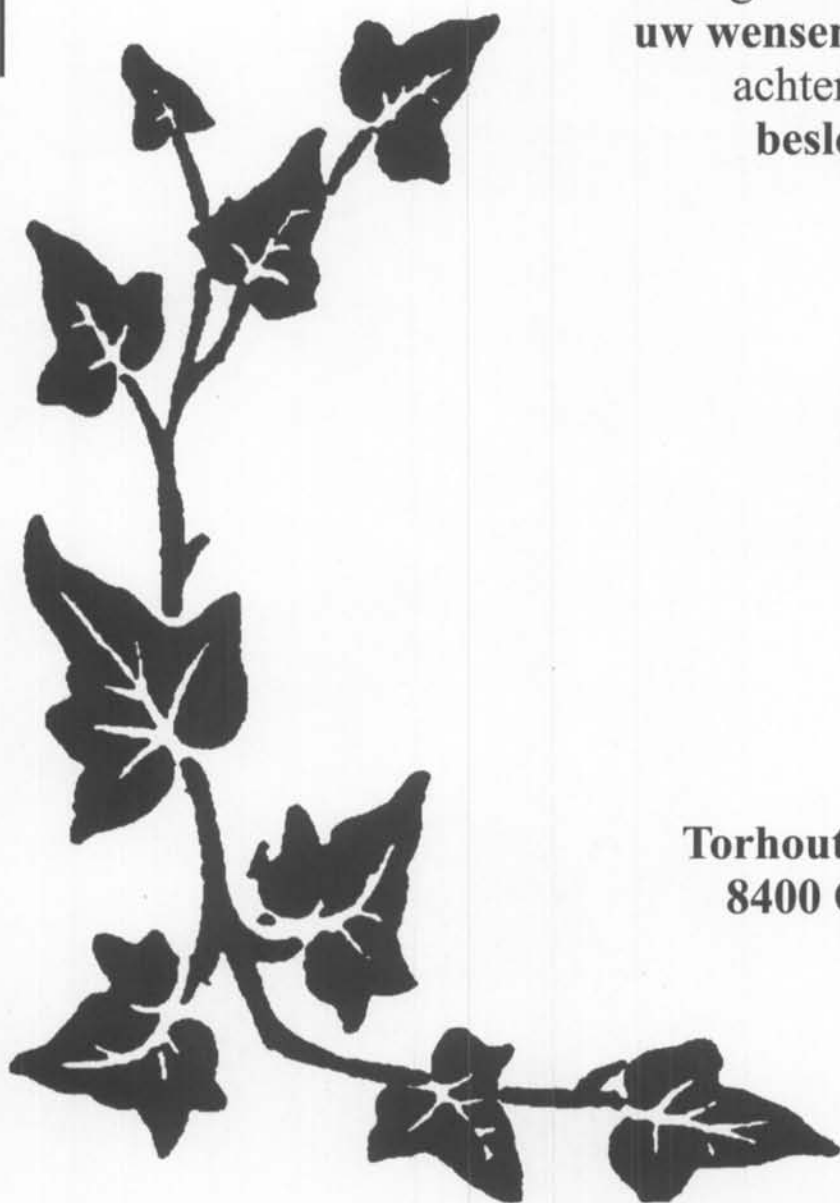
Hoek Jozef II straat en
Christinastraat - Oostende

Waar kwaliteit nog
vakmanschap is

Uitvaartverzorging - Funerarium

Jan Nuytten

Het **uitvaartkontra**kt
is de absolute **zekerheid**
dat uw begrafenis of crematie
zal uitgevoerd worden volgens
uw wensen en dat uw familie
achteraf **geen financiële**
beslommeringen heeft

Torhoutsesteenweg 88 (h)
8400 Oostende (Petit Paris)
tel. 059/80.15.53